

Merel

Van Tom Wright verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Wat de zomer niet overleeft

Tom Wright

Merel

Vertaald uit het Engels
door Joop van Helmond

Ambo|Anthos
Amsterdam

De vertaler ontving voor deze vertaling een werkbeurs van het

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

ISBN 978 90 414 2613 0

© 2014 Tom Wright

Published by arrangement with Canongate Books Ltd,

14 High Street, Edinburgh EH1 1TE

© 2014 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Joop van Helmond

Oorspronkelijke titel *Blackbird*

Oorspronkelijke uitgever Canongate Books

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Nikki Smith / Arcangel Images

Foto auteur © Erin Walker

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn handlangers,
jullie weten wie ik bedoel

Vergeet toen. Vergeet nu. Elk verhaal van betekenis
begint en eindigt overal en altijd.

Tori Ogwyth Marsh

De broker, de coker, de stille smoker, dacht de vrouw. Kongsie van sufkoppen, dacht ze. Kamerbreed orgaanvlees. Maar Niezel... Niezel had zo zijn pluspunten, moest ze toegeven. En zelfs Grumpie was niet helemaal een fiasco – vooral in het bubbelbad, waar hij zijn hoofd langer onder water kon houden dan wie ook in de groep – als hij zijn coke maar had. En zijn blauwe pilletjes.

Aan de andere kant was ze niet zo blij met haar recente neiging om bij anderen de teugels te laten vieren zodra er wat sneeuw kwam aanwaaien. Ze keek door de kamer waar Bloosje, net als iedereen poedelnaakt, in het tweezitsbankje onderuitgezakt, met haar blik op oneindig een lok van haar blonde haar in een krul zat te draaien. De aanblik van die strakke blote tietjes deed bij de vrouw even begeerte opgloeien, niet heet genoeg om tot actie over te gaan, maar toch aangenaam. Terwijl ze de gedachte voorlopig van zich afschudde, rolde ze het antieke maar nog lekker krakende biljet van duizend dollar dat ze alleen voor dit doel gebruikte tot een dun rietje, stak het ene eind in haar rechterneusgat, bracht het andere bij het lijntje dat ze net op de jaden salontafel had gelegd en snoof het op. Haar eigen privévoorraad, niet dat bakpoeder dat deze randdebielen van straat meebrachten.

'Telefoon,' mopperde Grumpie die uit de keuken kwam aanlopen.

'Ben bezig,' zei ze.

'Zal best,' schokschouderde hij. 'Je bent de enige niet. Heb je mijn short gezien?' Hij gooide de telefoon naar haar toe.

Ze ving hem op en zei hallo terwijl ze opstond in het tevreden besef

dat het haar na de minstens twee rustgevende lijntjes niets meer kon schelen waar haar eigen kleren waren of wat iemand van haar naaktheid vond.

‘Met wie?’ vroeg ze in de telefoon. ‘Hoe kom je aan dit nummer?’ Ze luisterde even en fronste naar Grumpie.

‘Nou, neem van mij aan dat zij en ik daar morgen eens even een pittig onderonsje over zullen hebben.’ Nog een frons naar Grumpie, die zich omdraaide en naar de slaapkamers liep. ‘Maar waar gaat dit over, Bone?’

Inmiddels zaten er een paar anderen naar haar te kijken. Ze liep naar buiten de veranda op, schoofde deur achter zich dicht en zag dat er geen sterren aan de hemel stonden. De lucht voelde klam aan op haar huid, wat een rusteloos, beladen gevoel gaf.

Ze keek om zich heen naar de bomen en omlaag naar het vage lichtschijnsel van de stad. ‘Dat gaat je heel wat meer kosten, Bone,’ zei ze. ‘Maar ik luister.’

Dat was zo, dat was haar vak en ze was er goed in. Terwijl ze de telefoon van oor verwisselde keek ze weer naar de lucht. ‘Hou het maar op anderhalfuur,’ zei ze. ‘Weet je waar mijn kantoor is?’ Ze keek door de glazen deur naar haar gezelschap, luisterde nog even en zei toen: ‘Oké.’ Ze drukte de telefoon uit, zonder te beseffen dat de beslissing die ze zojuist had genomen onder meer betekende dat ze het einde van de storm die op til was niet meer zou meemaken.

I

Dr. Deborah Serach Gold stierf aan het kruis in een nacht met ijzige regen en natte sneeuw eind oktober van mijn laatste jaar in Three. Het was waarschijnlijk niet het ergste wat haar die dag overkwam, maar het was wel al twee decennia in de maak en er hadden ongetwijfeld levens gespaard kunnen blijven als iemand hier dat toen had geweten. De vraag hoeveel levens daadwerkelijk gespaard hadden moeten blijven is gerechtvaardigd, al heb ik er geen antwoord op.

Een uur voor het telefoontje kwam, was ik opgestaan om me uit te rekken en keek door mijn raam op de tweede verdieping door de regen op Broad Street neer. Het jaar liep snel op zijn einde en hoewel het gister nog bijna zacht was geweest, had in de loop van de nacht de winter zijn eerste scherpe kantjes laten zien in de vorm van een ijzig harde, bijtend koude wind. Nu het front was overgetrokken en de regen loodrecht neerdaalde, keek ik naar de boven het trottoir deinende kleurige paraplu's, probeerde me te herinneren aan welke Disney-film ze me deden denken, en vroeg me af waarom ze de dag juist somberder in plaats van vrolijker leken te maken.

Een stel duiven op de vensterbank achter het raam schudden als patrijzen hun veren op en draaiden hun clownsoogjes onbevreesd naar mij toe. Twee verdiepingen eronder zagen de natte, rode straatklinkers er vreemd schoon uit ondanks de sigarettenpeuken en allerlei troep die traag door de goot dreef. Oktober in Tri-State, mijn raam een vlies tussen tegenstrijdige realiteiten;

buiten de aanloop naar Thanksgiving en daarna Kerstmis; hierbinnen een hemel van zoemende tl-buizen, die nooit verandert, en vakantie, ho maar.

Dit is Three – een vierkant maangrijs blok met drie verdiepingen – waar de dennengeur van de allesreiniger zich vermengt met die van narigheid en een vage blijvende nasmaak van verschroei-de katoen. Als je het kon platbranden door de fik te steken in de matrassen en boevenpakken in de cellen op de derde verdieping, dan zou het allang zijn verdwenen. Het gebouw zelf kreunt in de oostenwind en mensen zeggen dat het eruitziet als de Oekraïense ambassade in Aarsgatistan. Het gebouw heeft allerlei namen, officieel het Tri-State Bureau Openbare Veiligheid, tsbov in krantenkoppen, de Bof of Oz onder sommige bureaucraten en cipers en voor anderen het Toverbos. De onderofficieren van justitie, reclasserings- en onderzoeksambtenaren, weggestopt in de ruimtes onder de zuidelijke friezen waar de vogels elkaar opzoeken, noemen de plek de Duiventil als ze beleefd willen blijven en onder elkaar Vogelstront Centraal.

Maar het is uniek, met zijn voetafdruk in drie staten en als huisvesting voor drie verschillende politieafdelingen, allemaal hier op de tweede verdieping met uitzicht op Broad Street met zijn verlopen winkelpuien van voor de depressie en daarachter de donkere uit het stoomtijdperk daterende spoorwegemplacements. Vanuit mijn raam kon ik de noordoosthoek van Texas zien, zo'n vijftig hectaren van Arkansas en net onder de juiste hoek een smal strookje van Louisiana. Voor mensen die symboliek in gebouwen zien, is het idee dat dit gebouw een wachttoren is niet erg vergezocht.

Terug achter mijn bureau, waar ik drie kwartaalrapporten achterliep en voorlopig de processen-verbaal die nog getekend moesten worden negeerde, zette ik de monitor aan. Maar in plaats van de interne website verscheen op mijn scherm het partijtje schaak waaraan ik gister was begonnen en daarna was vergeten. Toen ik voetstappen achter me hoorde, draaide ik me om en zag dat rechercheur Danny Ridout kritisch naar het scherm stond te turen. Hij was een echte cowboy en zag er ook zo uit, een semi-profes-

sionele rodeoartiest die jonge stieren tegen de grond werkte, met een borstkas en armen als een verzameling zwerfkeien onder zijn rode Wrangler-shirt. Omdat hij elke minuut die hij buiten kon doorbrengen een cowboyhoed droeg, had hij een gelaatskleur gekregen die soepel overging van kerkerbleek langs de haarlijn tot diep mahonie bij zijn kaken en hals. Over mijn schouder bestudeerde hij het bord. Ik wilde één zet proberen voor ik het spel afsloot, pakte de muis en bewoog de cursor naar de torenpion aan de kant van mijn dame.

‘Zou ’k niet doen, boss,’ zei hij.

Ik keek naar hem om. ‘Oké, Red Ryder,’ zei ik, ‘wat zou jij dan doen?’

‘Ik zou een loperruil doen.’

‘Ik wist niet dat jij kon schaken.’

‘In mijn laatste jaar voorzitter van de schaakclub geweest.’

Ik had het spel geleerd, of in elk geval geleerd hoe de stukken bewogen, op ongeveer dezelfde leeftijd tijdens die eindeloze naschoolse huiswerkklassen op General Braxton Bragg, maar zelfs als we al een schaakclub hadden gehad, weet ik bijna zeker dat ik het nooit tot voorzitter zou hebben geschopt. Maar uiteindelijk werd ik wel zo goed dat ik de meeste partijen won, behalve als mijn tegenstander coach Alonzo ‘Jezus wil dat je dat scorebord laat knippen’ Bubner was, die met meer succes een middenvellder van me wist te maken dan een schaakspeler.

Coach geloofde dat de hoekstenen van de overwinning op het footballveld de running-backs en op het schaakbord de paarden waren. Rennen met de bal daar kon ik wel inkomen, maar de paarden bezorgden me koppijn. Hun aanval is indirect – een combinatie van een en twee velden haaks op elkaar in alle richtingen – en ze kunnen niet door andere stukken worden geblokkeerd. Maar die kennis is nog iets anders dan vier of vijf zetten met het paard vooruitdenken, wat je wel moest kunnen wilde je in een partij tegen coach Bub aan zet blijven.

Toen zag ik ineens precies over het schaakbord heen een glashelder beeld van het footballveld van Bragg vroeger in Rains County, waar ik voor coach football had gespeeld, zoals het eruit-

zag vanaf de bezoekertribune bij de eindzone, bovenste rij in het midden, met het stadion helverlicht maar volslagen leeg en stil. Terwijl ik toekeek gingen de lichten boven het stadion snel achter elkaar uit – ze lieten stuk voor stuk een ondoorgroendelijk spoor achter van een nabeeld dat te kortstondig en vaag was om op het netvlies achter te blijven, maar dat zich wel rechtstreeks in mijn brein grifte – en daarna de lichten buiten het stadion, een golf van duisternis die in alle richtingen tot aan de horizon spoelde en de wereld achterliet in een kille sterreloze leegte die intenser en zwarter was dan de donkerste nacht.

Maar hoe scherp ook, het beeld was niet blijvend en loste bijna onmiddellijk op zodat ik alleen nog naar het schaakbord zat te staren. Mijn hele leven al had ik wat mijn grootmoeder een soort zesde zintuig noemde, meer dan gewone intuïtie, maar zeldzaam, onvoorspelbaar en bijna altijd verstooken van nuttige helderziendheid, en ik nam aan dat ik zojuist iets had voorvoeld. Maar zoals gewoonlijk had ik geen idee wat het betekende. Ik zat er een tijdje over na te denken en te wachten tot mijn hartslag tot rust kwam. Er kwam niets bij me op.

Toen me te binnen schoot dat ik zoals de laatste tijd te doen gebruikelijk was deze ochtend het ontbijt had overgeslagen, vroeg ik me af wat het verband was tussen je suikerspiegel en op hol geslagen verbeelding, vond in mijn portefeuille nog een paar vrij verse dollarbiljetten en liep naar de pauzekamer. Er bleek verder niemand te zijn en ik liep naar het raam, waar ik een minuutje vanuit een andere hoek naar de regen stond te kijken. Het leek nu harder te regenen en hoewel ik door de dikke ruit van dubbel glas niets kon horen, meende ik echt dat ik hem kon ruiken en die twee feiten kwamen me zonder aanwijsbare reden vreemd en incongruent voor.

Ik trok aan de knoppen voor een paar gevulde repen, schonk koffie in een piepschuimen bekertje en pakte de *Gazette* die iemand op een van de formicatafeltjes bij de muur had laten liggen. Weinig verrassend: iedereen steunde de bouw van een nieuw afkick- en rehabilitatiecentrum als het maar niet in hun wijk kwam te staan, evangelische zendelingen maakten zich druk over sek-

suele opvoeding en *Huckleberry Finn* op middelbare scholen, politici in de Louisianaanse wijk die aasden op een aandeel in de nieuwe snelwegwet. Na tien jaar een terugblik op de onopgeloste verkrachting van en moord op een elfjarig meisje uit de stad dat Joy Dawn Therone heette, waarna het artikel vervolgde met een opsomming van alle onopgeloste moorden en verdwijningen van meisjes en jonge vrouwen in dit deel van de staat in de afgelopen dertig jaar. Ik vouwde de krant op en schoof hem naar de andere kant van de tafel.

Toen kwam het beeld van het footballveld van Bragg weer terug, dit keer alleen tegen de achtergrond van de pauzekamer en aanhoudend, als een nauwgezette herhaling van iets wat zich daadwerkelijk had voorgedaan. Nu waren de tribunes en het veld niet meer donker maar deinden ze van leven en licht en geluid in het kille grijze geraas van de regen die de hele county onder water zette en dreigde de fanfare en het gekrijs en gejuich, de fluitjes en toeters op de tribune te overspoelen, zonder een moment respijt vanaf de aftrap tot aan de laatste voorzet. Onze reüniewedstrijd, terwijl het veld inmiddels niet meer was dan honderd meter omgewoelde modder en graszoden, met als inzet het districtskampioenschap en een gooi naar de titel van kampioen van de staat, terwijl wij in tijdnood kwamen. We stonden in een doodvermoede, druipende kring met aller ogen gericht op nummer 16, quarterback Eldrew Cleveland Dasbro, die zichzelf geweld moest aandoen om recht op te staan in weerwil van de twee gekneusde ribben die na de wedstrijd op de röntgenfoto te zien zouden zijn.

‘Een Red Hook Toss?’ gromde hij met zijn kaken op elkaar geklemd naar Johnny Trammel, die net het spel van de zijlijn had ingebracht. ‘Belazer je me nou?’

Johnny, mijn beste vriend op Bragg, was een goochelaar. Hij had in het najaar in de voorstelling van de toneelclub dr. Prestidigito gespeeld en ik had hem bezig gezien als hij van alles liet verschijnen en verdwijnen: de munten uit zijn verzameling, golfballen, en zelfs op een onvergetelijke keer een woestijnrat die eerst was verdwenen, toen op een of andere manier uit Johnny’s jaszak was gekomen en in de kraag van Janie Cochrans trui was gekro-

pen. Maar hoe snel en ongrijpbaar hij ook was, Johnny kon nooit de Red Hook uit zijn hoed toveren, niet onder deze omstandigheden, niet met die verdedigingssnelheid van de Hawks. We stonden zeven punten achter met nog tweeënhalve minuut te gaan. Dit was de enige kans die we nog hadden. Johnny schudde treurig zijn hoofd.

Maar Daz was het gelul beu. ‘Nou moet je eens goed horen stelletje potten,’ zei hij. ‘Dit is de hogere macht aan het woord, Fake Twenty-two Boot Right, dat heeft Johnny-boy gezegd en dat is wat we deze slaplullen zullen geven.’ Met een knipoog naar mij boog hij opzij om door zijn gezichtsmasker te spugen, waarbij hij verstarde en zijn tanden liet zien, en klapte toen in zijn handen om het tactisch overleg te verbreken. En terwijl hij achter de center om liep zag ik hem doen wat hij altijd had gedaan als hij moest: hij verbande zijn pijn naar een andere dimensie en werd een ongeschonden versie van zichzelf, en aan niets dan het bloed op zijn handen was nu te zien dat hij gewond was.

Op de snap maakte ik een linkse schijnbeweging naar de lijn terwijl Johnny langs me stormde om zijn armen om de nep-hand-off van Daz te slaan en Daz een handig stapje opzij naar de lijn maakte, met de bal nog steeds op zijn heup verborgen in een perfecte bootleg fake, en ik me swingend een weg baande rechts van het veld en Daz de bal met volmaakte beheersing over mijn schouder mikte. Ik droeg de bal op mijn arm dik achttien meter verder binnen, maar net buiten bereik van mijn directe verdediger en een paar seconden later had ik de eindzone bereikt en bracht ons op een punt afstand van de Hawks. We gingen voor een succesvolle tweepuntsconversie en dat lukte, waarbij ik dit keer off-tackle ging, niks bijzonders, gewoon rechttoe rechtaan zo hard als ik kon het gat in. We stonden een punt voor.

Ondanks de stromende regen ging onze aftrap tot achter in hun eindzone en vier hopeloze plays later waren de Hawks ingemaakt. Daz ging een paar keer voor tijdwinst op de knie en het districtskampioenschap stond op onze naam.

De trainers waren het erover eens dat als Daz gezond zou blijven, hij beslist kandidaat was voor een beurs op een vooraan-

staande universiteit en waarschijnlijk op zijn laatst in de middenrondes voor de profselectie zou uitkomen, maar hij bleek ten dode opgeschreven te zijn. Halverwege een seizoen waarin het er naar uitzag dat de Texas A&M Aggies op weg waren naar de Cotton Bowl, met Daz als eerstejaars op de rol als reserve quarterback, knalde hij frontaal op een vrachtwagencombinatie uit Beaumont achter het stuur van de gloednieuwe Audi die hij van de dealer, een oud-student, mocht 'lenen', en was op slag dood.

De herinneringen knapten als zeepbellen toen Ridout zijn hoofd om de deur stak met zijn rechterhand als een kippenpoot gespreid. 'Over vijf minuten opdraven als Sponge Bob,' zei hij.

'Ik dacht dat het jouw beurt was?'

'Nee. We hebben weer geruild toen jij met de meiden naar Sea World bent geweest.' Hij verdween en liet een vleug Stetson-aftershave in de lucht achter.

Een voormalige politiebaas van de Texaanse kant was ooit met het idee gekomen dat hij de Conferentiedag noemde, en had een mediaruimte aangewezen waar de verschillende bureaus speelgoedacties aankondigden, in geruchtmakende moordzaken uitvluchten verzonnen, waarschuwden tegen rijden onder invloed en tactische leugens opdisten. Mijn oude partner Floyd Zito noemde het de Commissaris Sponge Bob Show, en die naam bleek aan te slaan. Deze ochtend wilde Channel Six een spotje van twee minuten over de gevaren van anti-inbraaktralies.

Inmiddels had de lucht boven Tri-State de donkere kleur van natte lei aangenomen, met een gestage en harde regen die geluidloos tegen de ramen sloeg en in kleine stroompjes langs het glas omlaag droop. Ik keek naar de reep waarvan ik net een hap had genomen. Ik kon er niets vreemds aan ontdekken, maar hij smaakte nergens naar. Ik gooide hem in de afvalbak, keek hoe laat het was en ging op weg naar mijn rendez-vous met de camera's.

Toen ik de mediaruimte in liep kwam de verslaggeefster van de ijzeren klapstoel waarop ze zat naar me toe lopen. Ik kende haar van een paar vorige interviews, een magere, nerveuze vrouw die Mallory Peck heette, met een volle bos zwart haar en een zuinige

glimlach. Terwijl Mallory een ijzig handje uitstak, dook er ineens een productieassistente op in een strakke, valse spijkerbroek met scheuren op de knieën en een Soundgarden T-shirt met een schminkset in de hand, die haar hoofd schuin hield toen ze dichterbij kwam en met een kennersoog de hoeken en schaduwen van mijn gezicht bestudeerde.

Mallory zei: ‘Zo, Jim, klaar om het kijkersvolk tegemoet te treden?’

Ik wilde net antwoord geven toen ik Ridout met een scheve en verslagen grijns door de ruimte op ons af zag komen terwijl hij een denkbeeldige revolver spande en ermee in de lucht schoot. Toen hij bij ons kwam staan, knikte hij naar het kantoor van hoofdcommissaris Royal, waarop Mallory gladjes haar aandacht naar hem verlegde en zei: ‘Zo, kennelijk krijg ik als vervanger de stierentemmer.’ Haar glimlach werd een graadje warmer toen ze Ridouts spieren monsterde.

‘Ik tem ze niet, ik worstel ze tegen de grond,’ verbeterde hij haar terwijl zijn uitdrukking opklaarde. ‘Stierentemmers zijn die kereltjes met zo’n bezeten blik en een krom loopje.’

‘Mallory, Danny,’ zei ik. ‘Danny, Mallory.’ Ik liep naar het kantoor van OZ.

Niemand die meer dan een dag vanuit Three had geopereerd, zou het gebaar met de revolver hebben misverstaan, dat terugging naar de dertig jaar dat OZ bij de Texas Rangers had gezeten, een onderdeel opgericht door types die hun man achtervolgden tot ze hem te pakken kregen zonder er verder veel woorden aan vuil te maken; zwijgzame, onverschrokken, onkreukbare mannen die nooit klaagden, nooit uitleg gaven en het nooit opgaven. Bijgelovige negentiende-eeuwse grensstruikrovers en Comanchero’s, die ze alleen door de ware vallei van de schaduw des doods zagen rijden, de enige sterke arm in een van de gevaarlijkste gebieden op aarde, dat zich uitstreckte over bijna een half miljoen vierkante kilometer, noemden hen duivels.

De jacht die OZ de reputatie Big Gun bezorgde, eindigde op een warme, winderige middag in Starr County, waar hij midden op straat oog in oog stond met vier Mexicaanse drugdealers, hij

met de .45 Colt Single Action legerrevolver die hij nog steeds als dienstwapen gebruikte, zij met hun negen millimeter automatische pistolen. Zij losten hun schoten, hij loste de zijne. Een van hun kogels boorde een keurig gat door de bol van zijn grijze Resistol en een andere kwam in de hak van zijn linkerlaars terecht, maar OZ negeerde hun vuur, werkte van links naar rechts en schakelde de vier schutters achter elkaar met een schot in het hart uit. Zij die hem het langst kenden zeiden dat hij je de namen van deze kerels kon geven en van iedere man die hij had doodgeschoten, behalve de twee die hij aanduidde met *Mal Tiro Uno* en *Mal Tiro Dos*, die in de maanloze nacht op de Rio Grande wegdreven zonder iemand ooit te hebben verteld wie ze waren.

OZ opereerde zonder planbord of middenmanagement. Op zijn bureau geen dossierbakken, nietmachines, pennenbekers of plakbandhouders, alleen zijn telefoon, een computerscherm, een foto van zijn overleden vrouw Martha, en een onderlegger met kalender voor zich. Zijn dossiers zaten in zijn hoofd en voor hem waren zijn 'attributen' zijn Colt, zijn zadel en zijn hoed.

Ik trof hem aan achter zijn bureau waar hij me koffiedrinkend uit een witte mok zat op te nemen. Roze, gladgeschoren wangen, wat er over was van zijn zilveren haar stak in kabouterplukken uit boven zijn uitstaande oren, zijn hemelsblauwe ogen waren hard als wolfram. Achter hem was de walnotenhouten lambrisering overdekt met foto's van beroemde collega's van de Texas Rangers en andere gerechtsdienaren uit vervlogen tijden, footballcoryfeeën uit de eregalerij van de Dallas Cowboys en grofwild-jachtgidsen.

Ik liep naar de hoek waar het koffieapparaat stond en rook aan wat er in de kan zat. De geur was beter dan van afwaswater, dus ik schonk er wat van in een plastic bekertje van het blad naast het apparaat, maakte het me gemakkelijk in de zwarte leren fauteuil voor het bureau van OZ en nam een slokje.

OZ zei: 'Heb jij iets gedaan wat tegen de haren van de stadsbestuurders in strijkt zonder dat ik het weet?'

'Geloof van niet, waarom?'

'Heb vanochtend een telefoontje gekregen van Dwight Hazen.'

‘De stadsmanager? Wat moest-ie?’

‘Misschien is het iets, misschien is het niets,’ zei OZ. ‘Om te beginnen zeurde hij over een civiele onderzoekscommissie. Wat zelfs op een mooie dag een strontvervelend idee is, en mooie dagen bestaan niet.’

Ik schudde mijn hoofd en stelde me een stuk of tien pietluttige bureaucraten voor die het bureau gingen micromanagen, vechtend om de microfoons op persconferenties in een poging zich naar voren te schuiven door te schermen met soundbites, krantenkoppen en verkiezingsblokken. Oproepen om het gebruik van tasers af te schaffen, eisen voor meer geld in de begroting om tasers aan te schaffen, gekoppeld aan nieuwe automatische wapens en scherpshuttersgeweren, pleidooien voor een terugkeer naar God, gedetailleerde voorstellen voor een nieuwe Grondwet.

‘Toen begon de *cabrón* over jou en die arrestatie op het kerkhof van lang geleden,’ zei hij. ‘Hij wilde weten hoe ik dacht dat jij omging met je “problemen”, wat dat verdomme ook mag betekenen.’

Ik hoorde drie korte tikjes achter me die ik herkende omdat het dezelfde drie tikjes waren die ik strijk en zet tegen mijn eigen kantoordeur hoorde. Net als OZ schakelde ik doorgaans alle mechanische of muzikale telefoongeluiden uit, ongetwijfeld een bezoeking voor Bertie, de hoofdsecretaresse, die voortdurend in de benen moest om me gepikeerd te komen vertellen dat ik moest opnemen.

Toen OZ ‘binnen’ gromde, stak Bertie haar hoofd om de deur. ‘Lijn vier,’ zei ze kregel. ‘Voor inspecteur Bonham.’

Ze keek naar mijn rechterhand, fronste naar het vierkant grauwe lucht dat door het raam van OZ zichtbaar was en liet haar blik weer op mij rusten. Ik keek zelf naar mijn hand toen ik opstond om de telefoon te pakken, dwong mezelf op te houden hem al maar tot een vuist te ballen en bracht de hoorn bij mijn oor.

Het was Wayne Gaston van het rechteerteam. Het klonk alsof hij buiten in de regen stond, wat betekende dat hij zich ergens op de plaats van een misdrijf bevond. Hij zei: ‘Wat zou je ervan zeggen om samen met mij bewijs te onderzoeken, Lou?’